

BAKMAK VE GÖRMEK

Baktığımız her nesneyi, konuyu, eylemi, davranışı doğru görür, algılar mıyız? Görsek, onun gerçeğini anlar mıyız? Anlasak da derinliğini kavrar mıyız? Kavrduğumuzu sandığımız doğrular, arkasındaki gerçekliği yansıtır mı?

Arkada gizlenen gerçekliği görmek, duymak, hissetmek bazen bizi sarsar. Bu sarsıntı kime, neye yarar? Görünen gerçekliğe mi, yoksa gerçeği görene mi?

Bu metaforlar döngüsü zihinlerde sürüp gider.

O zaman, sanatçı karşılıklı anlaşılması, duyumsanması beklenen düşünceleri izleyene, okuyana, dinleyene, seyredene nasıl, ne yolla aktaracak? Bu gerçekten mümkün mü? Duyguların aktarımı rakamsal verilerle ifade edilebilir mi?

Duygu aktarımındaki karşılıklı geçirgenlik ölçütü nereye kadar varır?

Örneğin, bir yontu biçimlenirken, yontucunun duygusal dalgalanmalarının, heyecanlarının, endişelerinin yapıta yansıma savaşımı sürerken, izleyici bu savaşımın neresindedir, ne kadarını görüp duyumsar?

Bu dalgalarda ne denli sörf yapabilir? Ya da bu coşkun ve de hırçın dalgalanmalar arasında kaybolup gider mi?

Burada ortaya çıkan ikilem yapıtın izleyicilerine de şans vermelidir.

Görünen o ki, sanatsal ürünle iletişime geçen izleyicilerden gelen duyumsamalar bazen öylesine çeşitlenir ki, bu çeşitlenmeler yapıtın oluşum sürecinde gelişen amacın önünde gider. Hatta çok daha ilerisine bile geçebilir.

Tülin AYTA

TO LOOK AND TO SEE

Do we properly see and perceive every object, subject, action and attitude that we look at? Even if we see, do we fully comprehend its reality? Even if we comprehend, do we realize its depth? Does the supposedly comprehended reality reflect the truth beyond it?

To see, to hear, to feel the truth hidden behind the surface sometimes shocks and horrifies us. To what and to whom does this shock serve? To the visible reality or to those who see the truth?

This vicious cycle of metaphores persistently continues in the mind.

Then, how and by which means the artist shall convey to the spectator, to the reader, to the viewer, the ideas expected to be mutually comprehended and felt? Is it really possible? Can the transfer of feelings be expressed by numerical data?

What is the ultimate criterion in the mutual transmittence of feelings?

For instance, while a sculpture is being carved, and while the sculptor's struggle to reflect the waves of her/his emotional surge, excitement and anxiety onto the sculpture, where does the spectator stand and how much of this struggle does she/he perceive and feel?

To which limits can the spectator surf on these waves? Or is she/he lost forever among those exuberant and wild waves?

The artistic dilemma at this point should offer an opportunity, a chance to the spectators of the work of art.

It seems that the emotional feedback from the spectators communicating with the work of art sometimes show such wide variations as to get ahead and even surpass the objective developed during the creative process.

Tülin AYTA